

רחוב הרברט סמואל 4
ח.ד. 724, טלפון 234252
ירושלים

23 חרף 1979
JEWISH CHRONICLE
(London, England)

סוכנות לקטעי עיתונות
רחוב הרברט סמואל 4
ח.ד. 724, טלפון 234252
ירושלים

23 חרף 1979
הצפה

עיתונות

סופרים וספרים

לך עם האנשים

מאת: ש. קורא

שמעון פרס, מן הבולטים באגשידי ציבור ישראלים, בעלי כשרון נוסף בעל פה ובכתב, ביוצא מן הפקדינות המסורה בענייני רכש ושינוי המסותן במסגרת מערכת האחריות פרק יומן קצר גם ראשיהם המסורה בפועל הוא עתה יושב ראש מפלגת העבודה. דובר ראשי של האופוזיציה הראשית. מן המעטים מבין אנשי ציבור הקובע עתים לתיבת מאמרם גם לתיבת ספרים. לקוב הערכות פובליציסטיות במגזיני החוץ, בכעית סגור ובמהלכי הציבור שהוא אחד ממעצביו.

ענה מירס ספרו, "לך עם האנשים" שבעה דיוקנאות (הוצאת עידנים, ירושלים תש"ס), דוד בן גוריון ולוי אשכול, ברל כצנלסון ונתן אלתרמן, פרופ' א' ד' ברנמן, משה חביב והוגנתו נתניהו. מהם מורים ומנהיגים, מהם יודים ויערם, והאחרון גיבור מיבע אנטבה, מיבע והוגנת, שיחד מיצגים, כדעת המחבר, מה שהגדיר אלתרמן: "האנשים מהם צמחו הרביבים".

הרבה נכתב על רובם, במיוחד על בן גוריון, שבספרים מקיפים מתוארים שכיחי חייו, ביוצא מן המספר של המחבר יש התרשמות אישית המורכבת קווי מות ואופי, פניו וקטעיו, כשהם מתבוללים דבריו הערכה המנוסחת ניסוחים מנדירים, בין הדיוקנאות מהם שעשה במחיצתם, מהם ששהו בהיצגו, ועם רובם או גם כולם מגיע הכרזת וידידות. כטוביצי וזאת אותם ולפי ראייתו מצדף אמורה לעשויה, אירעו לפגועה ונמנה לבגש דמות. פמתיחה מציון, ניתן לבקר על מיוש העללים בתמונת שילרטי, בעוד תמונה אמיתית עשויה אור וצל, אלא בחשבון האמיתי, הנקב, הוא אומר, צד הזכות הוא תגורם המעמד ונתן טעם לחיובו.

בשבע עשרה שנות עבודתו במחיצתו של בן גוריון הערצתו אליו הלכה וגדלה כפי שמעיד, ככל שנארכי שנות היכרותו: "היום, במבט לאחור, אני גאה שידעתי לקרוא גדולה בגדולתה".

הרשימה כמותרת. גם בחיל וגם ברוח, נפתחה בשאלת תלמידה של בתי ספר ברוחנות אג בן גוריון: "מה היה היום שבו היית הכי שבעיניו במיד ד' והוא השוב לה: "אדם שהוא שבעיניו טוב אינו שואף, אינו חולם, אינו יוצר ואינו טובע. לא, לא היה לי אף לא רגע אחד של שבעיניו דיון". הרשימה נחתמת בדבריו שאמר משודע לו מות רעייתו: "הממות אין להיה, גם אין להיכחל, הוא ודאי, השאלה היא: איך חיים ולא איך מתים".

הוא שקר להיות כל שעה ושעה במיתה גבוה. בחשיבה, בדיבור ובעשייה, כשאני טוער סימן שאני שקט, וכשאני שקט, סימן שאני טוער, אמר למחבר, ובכך הסביל מן בסערו המיוזני והן בסערו המיוזני היה דרוך כולו. בעל רצון זו, מרובו, חרוץ מאוד, והמייחס לכל מה שהעסיקו באיכפתיות רבה, במחיצתו של בתי ספרו היה מתוכנן עם מחוסר עבודה באותה רצינות טבע התפלסם עם חבריו לקאנוני. היה תמיד עסוק ותמיד פנוי לעבוד בדברים שגראו לו כדחופים ביותר. עיסוקו היה במרץ בדייקנות וללא התחמקות מהכרעה או רישול בעבודה. נהגו היה להגיש לעוזריו שאלות מנוסחות בכתב ובקש את השוהתם בריבויים.

המחבר מציון: "בשיתוף הנכונ ראה מיוזג של יעילות בעבודה וזכמה מדינית. העיתון הנכונ הוא על פירוב גם העיתון המדיני, כשהחליט, על אף הלהצים שרבו ונבלו מצד אר"כ, להעתיק את הבירה מתל אביב לירושלים. לא העלילו כל התעצרות של חבריו לדחות את ההעברה ולוא גם בשבוע אחד. הוא לא אבה לשמוע: יש לבצע את הדבר מיד, עכשיו, בלא דחיי, גם הכנייה בליטסור שלו היא כחכנית להקמת מדינה לאלתר, בלומר, הוון ומועד מיידי בצידו. הוא גרס שהוון פועל גם נגדו וגם לטובתו, תלוי בנו, כיצד אנו משתמשים בו. על שולחנו היה מונחת דרך קבע ספר התנ"ך והקונקורדאנציה, בין דפי התנ"ך היו תחובות טיסות נייר, למטן מראה-סיקום הדרוש לי לכתובה או לנאום. בקונקורדנציה הישש פסוקים, שאבה לשבצם בדבריו, רושם המחבר: "לכל קריאהו שישש התנ"ך רקע גדול ומלהוב. בו מצא את מקור המקורות לאמונה הסוציאליסטית, לבשורה רציונית, להקמת המלחמה, לשאיפת השלום".

הכול מצא בתנ"ך, להחיות את העיקר, אמונה היה בהי שנתגלה לאבות ונתן את תורתו לעמו ישראל וציונה לו חוקיו ומשפטיו לעשותם. בכל הליכותיו אין נכר לא להפליה, לא לשבת ומוצאות, לא למורשת של משה קיבל תורה מסני ומסרה להושע, על השתלשלותה בכל דור ודור. מה שהעסיק אותו, ולשם כך כונס מסיבת-עיתונאים חדושה, כדי להוכיח, בכיכול, כי, שש כמות אלק רגלי הגברים, לבד התק, שיצאו מרעמסס לארץ כנען, אינם שש כמות אלק אלא שש כמות משפחות. הדיוקן מצוייר בהערה ללא גבול. אהבתו המרובית של בן גוריון ויהיה, לדרבניו, אהבת האמת, מידה זו מהייבת לציון מעלות ולא להתעלם גם מן הצד השני של המטבע.

Blue and white

While the Israeli Cabinet was taking its final decisions this week on the peace treaty with Egypt, many thousands of Israelis were out in the streets demonstrating—not for or against the Carter peace plan, but, much more mundane, against the soaring cost of living. This is now biting deeply not only into the earnings of those further down the wage scale, but equally so (or, perhaps, even more so, since, in economic terms, they have further to fall than their blue-collar colleagues) into the standards of the middle class. No Israeli Government, from the very first until the present one, has given the Israeli economy the time and attention it needs, and certainly no Prime Minister with, perhaps, the sole exception of the late Levi Eshkol, has made any pretence about having mastered even the rudiments of State financing. Yet, second only to peace—and, possibly, even equal to it—the economic stability of Israel is vital to its survival on a firm foundation. It is not merely that a solid economy is alone the guarantee of a firm democratic structure. There is also the question of national morale, a matter which cannot be lightly dismissed and which will bulk even larger if the peace process not only "takes," but also holds. Undeniably, there is nothing more demanding and exciting for the Cabinet than its involvement in world-shaking developments with global implications. But government does not consist only of this, and Mr Begin's Government was brought to power not on the expectation that it would bring peace (which, if it comes, is indeed a blessing beyond compare), but that it would reform the shattered economy. So far, it has done little better than its predecessors, with some tinkering here, a few reluctant cuts there; but scarcely anything in the way of reconciling the deeply felt discontents of the people with the unbalanced economic infrastructure. After the Washington jamboree, Mr Begin and his colleagues must give more of their time to the internal situation if they are not to find that peace has been won abroad, but lost at home.

סוכנות לקטעי עיתונות

חוב הרברט סמואל 4
ח.ד. 724, טלפון 234252
ירושלים

23 חרף 1979
הצפה

אשכול, הירות ואוטונומיה

לוא אשכול היה הראשון שהעלה את העיון האוטונומי כבסגרת אשכנזית לשיהרון בבית הפליטים הערביים. בראיון לעיתון "הארץ" מ"גד" הפריסאי, כפי שגויס ב"הארץ" מ"גד" 9.7.67, אמר אשכול כי "שאלת הפליטים אשר להשוב על הקמת יהודה פלשתינאית ש"גבולה יהיה הירדן, ושיתכלול את הריכוזים העירוניים הגדולים כגון שכם, ג'נין, קלקיליה ויריחו", תהיה זו, אמר אשכול, "מגמת של משטר אוטונומי שיקיים קשר דום כלכליים, מסחריים ואף תרבותיים עם ישראל".

מיד עם פרסום הדיווח העלה הוגשו שאלות לראש הממשלה מאת חברי הכנסת בארד וטוסקי, ונכתב העתק שקיבל, טען אשכול כי: "אין זאת אלא שהחובת ה"נכבד" (המונה לטוסק) או הער" הון להמוני או עיתון הארץ בלי" בלו את הויריות".

נדמה כי פרשה שכוחה זו מלי מות הרבה על האירועים בארצנו ועל דמותו של אשכול: התייחסות האינטואיטיווית של אשכול לבעיית השטחים (הראיון הגיל הענק שנות מתודש לאחר ששת חודשים), ההתנגדות המכשוליים שהוערשו על דרכם של מחשבי פתרונות אוטונומיים לבעיית הפליטים, ככרת הדרך הארוכה שעברו א, שטוסק וחבריו מאז אותה זעקה ונשע ומנו, ולבסוף — נסגרתו של

בזמן הווא, סומפדו, עם שיתוף קוב דה-מארוויל ועם שיתוף כשרי הכנסת פירי מספר, לפני כל אדם מן הפגישות שאל את מלווהו המחבר: "מה אתה אומר לשינוי גדול זה?" בשיתוף עם סומפדו דיבר על סומארגזים, היגיו על התחייבות ופתח כמובן בכוונות על ראשית גידול אשכוליות וחפויים בעלילים חתם על הגנה. מכאן עבר מציון לעיון עד שהגיע לענין השוק המשותף נחסיים בין ישראל וצרפת בתחום התקלאי.